

pentru o intensă trăire scenică și obișnuința gestului și a intonației clasice.

Tradiția lui Gr. Manolescu a fost dusă mai departe de State Dragomir, care i-a preluat — este un amănunt, dar semnificativ — și costumul lui *Hamlet*. Iar lui State Dragomir i-au urmat alții, dintre care îi notăm pe Aurel Ghițescu, George Popovici etc.

Exemplele se pot înmulți. Acestea însă, deși nu stabilesc filiații rigide și exclusive, sint mai elocvente acolo, în fața pieselor de muzeu.

N. BARBU

Un deziderat și o propunere

Decada dramaturgiei originale — eveniment pe care-l putem numi, fără teamă de a fi retoric, epocal în viața teatrului românesc — a pus în valoare o seamă de fenomene pozitive, s-a soldat cu rezultat-entuziasmante. Nu e aici locul de a le enumera. Dar, pe lângă acestea, s-au făcut: simțite și unele necesități, unele deziderate legitime. Am vrea să ne oprim asupra unuia, și nu dintre cele mai puțin importante.

Se știe că oamenii de teatru — actori, regizori, scenografi, directori etc. — au o configurație sufletească în care primează, cum e și firesc, sensibilitatea, trăirile sentimentale. Ei se angajează cu pasiune în munca lor și spectacolele devin ființă din ființa lor. De aceea, ei conversează cu plăcere despre spectacolele lor, le comentează copios, dar... de foarte multe ori culeg și se opresc numai la aspectele favorabile, mereu înclinați să treacă peste observațiile critice, gata să se lege pe aripile unei iluzorii desăvirșiri. Cu atât mai mult, cu cât — parcă-i un făcut — un roi de prieteni și-ar arde mîinile pentru a le atesta virtuți pe care le au și, în aceeași măsură, virtuți pe care nu le au.

Firește că acel care nu acceptă discuția pe terenul cu ghimpi al opiniilor și aprecierilor obiective, franc exprimate, nu va putea, la rîndul lui, să formuleze, obiectiv și sincer, asemenea opinii relative la înfăptuiri din afară. În realitate, nici nu țin la lucrul acesta, din teama de a nu vexa și de a nu suscita, astfel, riposte neplăcute la adresa propriilor realizări: un cerc vicios aci. Mulți oameni de teatru riscă în felul acesta să treacă unul pe lângă celălalt, comunicînd doar prin zîmbete reținute sau expresii de conveniență.

În rezumat, toate acestea constituie trăsăturile unui climat profesional nesănătos, întrucît împiedică schimbul de idei, comunicarea unor date și unor experiențe care ar trebui să incite curiozitatea fiecărui om de artă.

Iată de ce ni s-a părut foarte binevenită propunerea tinărului regizor Harag György de la Baia Mare, emisă cu prilejul unei consfătuiri a revistei noastre cu conducătorii de teatre prezenți la *Decadă*. Regizorul Harag a propus organizarea, periodică și în diferite centre artistice ale țării, a unor spectacole cu invitați (actori, regizori, scenografi) de la alte teatre, precum și critici dramatici. Vizionarea spectacolelor ar fi urmată de discuții libere, de convorbiri și schimburi de idei, în cursul cărora să se exprime opinii deschise și constructive.

Asemenea dezbateri ar avea darul să lărgească orizontul artistic, atât al realizatorilor, cât și al celor invitați; ar crea un climat de tovarășească stimă și de cunoaștere reciprocă; ar duce la formarea unui spirit critic obiectiv și, în consecință, la ameliorarea calitativă a spectacolelor.

Dar, înainte de toate, am asista la continua întărire a legăturilor dintre oamenii care slujesc cu pasiune arta dramatică, organic interesați de progresul și afirmarea ei din ce în ce mai strălucitoare.

E o propunere care merită toată atenția... și pe care, în ceea ce ne privește, nădăduim s-o luăm în considerație nu mai tîrziu decît la începutul stagiunii viitoare.

FI. P.

Premiile Decadei

Între 20—30 mai a. c. a avut loc la București *Decada dramaturgiei originale*. Cu acest prilej au fost decernate următoarele premii și mențiuni pentru:

Spectacole

Premiul I — *Preludiu* — Teatrul de Stat din Galați; *Citadela sfărîmată* —

Teatrul de Stat din Oradea (secția maghiară).

Premiul II — *Horia* — Teatrul Național din Iași.